

Книгата на Даниил — номер тридесет и девет

Разкриване на пророческата тъкан: сънят на Уилям Милър и възстановяването на основополагащите истини в последните дни

Jeff Pippenger

2024-01-03

Разглеждаме пророческото приложение на съня на Уилям Милър в последните дни, където всички пророчества намират своето съвършено изпълнение. Сънят на Милър определя откриването, утвърждаването, отхвърлянето, заравянето и възстановяването на основополагащите истини на адвентизма, които бяха събрани чрез служението на Милър. Тези основополагащи истини представляваха истините, които бяха разпечатани през 1798 година. Тези истини са представени чрез видението при река Улай. Сънят на Милър, както е записан в книгата „Ранни писания“, беше неговият втори сън, и този сън бе предобразен от втория сън на Навуходоносор, както и самият Милър бе предобразен от Навуходоносор.

Предишни статии показаха как завършекът на Навуходоносорския живот на „седем времена“ с сърце на звяр приключи символично през 1798 г. Тогава царството му бе възстановено и за пръв път Навуходоносор представи един напълно обърнат човек. По отношение на „времето на края“ през 1798 г. той представяше „мъдрите“. Също така установихме, че като първи цар на Вавилон, присъдата на Навуходоносор от „седем времена“ беше предобраз на присъдата на Валтасар от две хиляди петстотин и двадесет (mene, mene, tekel, upharsin), който беше последният цар на Вавилон.

„До последния владетел на Вавилон, както в предобраз и до първия му, бе дошла присъдата на божествения Страж: „О, царю, ... на тебе се казва: царството се отне от тебе.“ Даниил 4:31.“ Пророци и царе, 533.

Сестра Уайт определя Валтасар в часа на неговия съд като „безумния цар“. В заключението на часа на съда на Навуходоносор той представлява „мъдрия цар“, защото се възползва от съда на „седемте времена“, а Валтасар, макар да познаваше тази история, отказа да се възползва.

„Но Валтасаровата любов към развлеченията и самовъзвеличаването заличи уроците, които той никога не би трябвало да забравя; и той извърши грехове, подобни на онези, които навлякоха явни съдби върху Навуходоносор. Той пропиля възможностите, милостиво дарени му, като пренебрегна да използва възможностите, които бяха в обсега му, за да се запознае с истината. „Какво трябва да направя, за да се спася?“ беше въпрос, който великият, но безразсъден цар подмина с безразличие.“ Bible Echo, April 25, 1898.

Навуходоносор е символ на „мъдрите“ през 1798 г., които разбират увеличаването на познанието във времето на края.

„Гордото хваление едва бе напуснало устните му, когато глас от Небето му извести, че е настъпило определеното от Бога време за съд. В един миг разумът му бе отнет и той

стана като звяр. Седем години той бе така унижен. В края на това време разумът му бе възвърнат и тогава, като погледна нагоре със смирение към великия Бог на Небето, той разпозна божествената ръка в това наказание и отново бе възстановен на престола си.

„В едно публично провъзгласяване цар Навуходоносор призна своята вина и великата Божия милост в своето възстановяване. Това беше последното дело в живота му, както е записано в Свещената история.“ Review and Herald, February 1, 1881.

В края на „седемте времена“ на Навуходоносор той направи публично провъзгласяване, което включваше и публично изповядване. Милър, като Навуходоносор, символизира „мъдрите“ през 1798 г., които разбират увеличаването на знанието във времето на края. И двамата имаха по два съня, и вторите сънища на всеки от тях символично посочват „седемте времена“. В предишни статии бе показано, че „седемте времена“ отбелязват преходен момент.

През 1798 година Навуходоносор отбелязва преход от своето гордо състояние към състоянието на мъдрите. Това включваше и неговото публично изповядване. 1798 година беше също и преходната точка между петото и шестото царство в библейското пророчество. Тя отбеляза и идването на първия ангел, като по този начин беляза ново домостроителство, защото предупреждението за идващия съд не можеше да се осъществи, докато петото царство в библейското пророчество не беше получило смъртоносната си рана.

„Самата вест хвърля светлина върху времето, когато трябва да настъпи това движение. За нея е заявено, че е част от „вечното благовестие“; и тя възвестява откриването на съда. Вестта за спасението е била проповядвана през всички векове; но тази вест е част от евангелието, която би могла да бъде прогласена само в последните дни, защото само тогава би било вярно, че е дошъл часът на съда. Пророчествата представят последователност от събития, водещи до откриването на съда. Това е особено вярно за книгата на Даниил. Но онази част от неговото пророчество, която се отнасяше до последните дни, на Даниил бе заповядано да затвори и запечата „до времето на края“. Едва когато достигнем това време, би могла да бъде прогласена вест относно съда, основана върху изпълнението на тези пророчества. Но във времето на края, казва пророкът, „мнозина ще тичат насам-натам, и знанието ще се умножи“. Даниил 12:4.

„Апостол Павел предупреди църквата да не очаква Христовото идване в неговите дни. „Оня ден няма да дойде — казва той — докато първо не настъпи отстъплението и не се яви човекът на греха.“ 2 Солунци 2:3. Едва след великото отстъпление и дългия период на господството на „човека на греха“ можем да очакваме пришествието на нашия Господ. „Човекът на греха“, който е наречен още „тайната на беззаконието“, „синът на погибелта“ и „онзи беззаконник“, представлява папството, което, както бе предсказано в пророчеството, трябваше да поддържа своето върховенство в продължение на 1260 години. Този период завърши през 1798 година. Христовото идване не можеше да стане преди това време. Павел включва в своето предупреждение цялата християнска епоха до 1798 година. Именно оттогава нататък трябва да бъде прогласявана вестта за второто Христово пришествие.“

„Никога в миналите векове не е била давана такава вест. Павел, както видяхме, не я проповядваше; той насочваше братята си към тогава още далечното бъдеще за идването на Господа. Реформаторите не я възвестяваха. Мартин Лутер поставяше съда около триста години в бъдещето спрямо своето време. Но от 1798 г. насам книгата на Даниил е разпечатана, познанието за пророчествата се е увеличило и мнозина са възвестявали тържествената вест за близкия съд.“ Великата борба, 356.

През 1798 г. настъпи ново домостроителство в делото на спасението и това ново домостроителство даде предупреждение за друго домостроителство, което щеше да започне през 1844 г. При тази промяна на домостроителството една врата щеше да се затвори и една врата да се отвори.

И до ангела на църквата във Филадельфия пиши: Това казва Светият, Истинният, Който има Давидовия ключ, Който отваря, и никой не затваря; и затваря, и никой не отваря: Зная твоите дела; ето, поставих пред теб отворена врата, и никой не може да я затвори; защото имаш малко сила, и си опазил Моето слово, и не си се отрекъл от Моето име. Откровение 3:7, 8.

Отварянето на една врата бележи нова диспенсация. През 1798 г., в края на първото негодувание, което се осъществяваше от 723 г. пр. Хр. до 1798 г., настъпи диспенсационна промяна на царствата и на вестта. Настъпи също и диспенсационна промяна през 1844 г., в края на последното негодувание, което се осъществяваше от 677 г. пр. Хр. до 1844 г. През 1798 г. бе настъпила диспенсацията на вестта на първия ангел, която предупреждаваше за приближаващия съд. И Навуходоносор, и Милър са представени като „мъдрите“ във „времето на края“, когато „вратата“ бе отворена към вътрешната диспенсация на вестта на първия ангел и към външната диспенсационна промяна от морския звяр към земния звяр. Диспенсацията на вестта на първия ангел се изпълни, когато на 22 октомври 1844 г. бе отворена вратата към Пресвятото място и настъпи диспенсацията на третия ангел и следственият съд.

Вторият сън на Милър започва, когато през 1798 година се отвори една врата, и завършва, когато се отвори една врата в преходния период на „двамата свидетели“, които биват върнати към живот, за да прогласят вестта на Среднощния вик. В пророчески смисъл и Навуходоносор, и Милър представляваха прехода от царството на морския звяр към царството на земния звяр през 1798 година. И двамата представляват обявяването на приближаването и настъпването на изследователния съд през 1844 година. 1798 и 1844 година представляват завършека на първото и последното Божие „негодувание“ срещу Неговия народ, което бе осъществено в периода на „седемте времена“, както е изложено в Левит, двадесет и шеста глава. Четиридесет и шестте години от 1798 до 1844 година представляват изграждането на духовния храм, в който Вестителят на завета внезапно дойде на 22 октомври 1844 година, когато Христос премина от Светото място в Пресветото място.

1798 и 1844 г. посочват преходи (повече от един), които са белязани от „седемте времена“. Преходът от милеритския филадельфийски адвентизъм към милеритския лаодикийски адвентизъм през 1856 г. също бе белязан от увеличение на познанието относно „седемте

времена“, което впоследствие бе отхвърлено през 1863 г. През 1798 г. бе налице увеличение на познанието от книгата на Даниил, което включваше същите тези „седем времена“ от Левит двадесет и шеста глава, които трябваше да бъдат отхвърлени в края на милеритския филаделфийски адвентизъм.

Преходът на движението на първия ангел от Филадельфия към Лаодикия бе представен чрез седемте години от 1856 до 1863. Лаодикийската вест пристигна през 1856 г., и в продължение на седем години новата светлина за „седемте времена“, която бе разпечатана, произведе тристепенен процес на изпитване, в който адвентизмът не издържа през 1863 г. Бяха дадени седем години, за да бъде светлината за „седемте времена“ или приета, или отхвърлена. Преходът на движението на милеритския филаделфийски адвентизъм към милеритския лаодикийски адвентизъм е прообраз на обръщането на последователността в края — прехода на лаодикийското движение на третия ангел към филаделфийското движение на третия ангел.

Шестдесет и петгодишното пророчество на Исая бележи началото на първото и на последното възмущение на Бога против северното, а след това и против южното царство на Израил.

Защото главата на Сирия е Дамаск, а главата на Дамаск е Рецин; и след шестдесет и пет години Ефрем ще бъде съкрушен, тъй че няма вече да бъде народ. Исая 7:8.

Пророчеството на Исая за шестдесет и пет години бе дадено през 742 г. пр. Хр., и в рамките на шестдесет и пет години северното царство щеше да изчезне. Деветнадесет години след 742 г. пр. Хр., през 723 г. пр. Хр., северното царство бе отведено в робство от Асирия. При завършека на шестдесет и петте години негодуванието против южното царство започна през 677 г. пр. Хр., когато Манасия бе отведен в плен от вавилонците. Следователно шестдесет и петте години представляват деветнадесетгодишен период до първия плен на северното царство, а след това още четиридесет и шест години до пленяването на Манасия.

Тези пророчества достигнаха съответните си изпълнения през 1798, 1844 и 1863 година. През 1798 г. настъпи вътрешен преход в благовестието на спасението с идването на първия ангел, а също така настъпи и външен преход в царствата на библейското пророчество. През 1844 г. настъпи вътрешен преход в благовестието на спасението, когато вратата към Светото място бе затворена и следственият съд започна с идването на третия ангел. През 1863 г. настъпи външна промяна, когато и двата рога на земния звяр се разделиха на две категории.

Републиканският рог се раздели на двете политически партии, които оттогава нататък щяха да господстват в историята на земния звяр. Протестантският рог се раздели на две отстъпнически проявления: едната страна, която претендираше да бъде протестантска и твърдеше, че пази съботата на седмия ден, и друга група, която претендираше да бъде протестантска, но поддържаше деня на слънцето като избрания от нея ден за поклонение.

В тази история протестантският рог, който бе излязъл от Тъмните векове, бе изпитан от 11 август 1840 г. до 22 октомври 1844 г., не издържа процеса на изпитване и премина от

неделопазещия протестантски народ към неделопазещия отстъпил протестантски народ.

В историята на истинския протестантски рог, който бе установен и разпознат през 1844 година, протече изпитателен процес от 1856 до 1863 година. Тогава истинският съблюдаващ съботата протестантски рог премина както от Филадельфия към Лаодикия, така и от истинския съблюдаващ съботата протестантски народ към отстъпническия протестантски рог, съблюдаващ съботата. „Седемте времена“ са свързани с 1798, 1844, 1856 и 1863 година. „Седемте времена“ са символ, свързан с преходен момент, и тази истина е утвърдена въз основа на няколко свидетели.

През 1798 година настъпи увеличение на познанието относно „седемте времена“, защото съвсем първото времево пророчество, което Милър откри, беше именно тази истина. До 1863 година тази истина бе отхвърлена, като по този начин се обозначи заключението на завършващия период на шестдесет и петте години от пророчеството, изложено в седмата глава на Исаия.

Пълното пророчество за две хиляди петстотин и двадесет години има период от шестдесет и пет години както в началото, така и в края, по обратен, огледален начин. В началото на последните шестдесет и пет години (1798), предобразено от началото на първите шестдесет и пет години през 742 г. пр. Хр., когато пророчеството бе дадено, настъпи увеличение на знанието относно „седемте времена“, което „мъдрите“ милерити разбраха и прогласиха. В края на последните шестдесет и пет години, през 1863 г., настъпи друго увеличение на знанието върху същата истина, което в крайна сметка бе отхвърлено от наскоро коронованите „свещеници“ на истинския протестантски рог.

Моят народ загива поради липса на знание; понеже ти отхвърли знанието, и Аз ще те отхвърля, за да не Ми бъдеш свещеник; понеже забрави закона на своя Бог, и Аз ще забравя твоите деца. Осия 4:6.

Увеличаването на знанието, когато книгата на Даниил бъде разпечатана, е свързано със „седемте времена“, така че то е не само символ на преходен момент, но и на разпечатването на пророческото послание.

Друга преходна промяна започна на 18 юли 2020 г. с първото разочарование, което започна „времето на забавянето“ и отбеляза началото на трите и половина дни от единадесета глава на Откровението, през които двамата свидетели лежат мъртви на улицата на великия град Содом и Египет.

18 юли 2020 г. бележи началото на три и половина символични дни („седем времена“), които бяха онагледени чрез историята от 1856 до 1863 г. И двата периода са символи на „седемте времена“. И двата периода отбелязват промяна на домостроителство (преход). И двата периода представляват увеличение на познанието, свързано със „седемте времена“.

Именно в периода на прехода от царството Вавилон към царството на Мидо-Персия Даниил отпрати молитвата от Левит двадесет и шеста глава, като по този начин обозначи молитвата от Левит двадесет и шеста глава като ориентир на прехода в последните дни. В съня на

Милър, в края на седемте употреби на думата „разпръскване“, Милър и плаче, и се моли. Плачът отбелязва момента, когато Лъвът от Юдовото племе (човекът с четката за пръст), разпечатва едно послание, което е било запечатано.

Молитвата на Милър бележи молитвата от Левит двадесет и шеста глава на Даниил, която е свързана със „седем времена“ и настъпва, когато вратата и прозорците бяха отворени в съня на Милър. Но молитвата на Даниил в девета глава също съответства на молитвата на Даниил във втора глава. Тя също съответства на изповедната молитва на Навуходоносор при завършека на неговите „седем времена“.

Следователно молитвата на Милър бе представена чрез молитвата от Левит двадесет и шеста глава, която беше публична молитва на изповед и молитва с молба за разпечатването на последната пророческа тайна, защото всяко пророчество илюстрира последните дни. Следователно тайната от Данаил втора глава представлява последната тайна, която трябва да бъде разпечатана. Молитвата на Милър, в неговия сън, беше молитва на безпокойство и праведно негодувание относно мерзостите, които се бяха случили със скъпоценностите в неговата стая. Неговото безпокойство беше илюстрирано от онези, които въздишат и викат в Езекиил девета глава, по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

Милър наблюдаваше как истините постепенно биваха погребвани под фалшиви учения и как това в крайна сметка достигна до момент, когато ковчегът (самата Библия) беше унищожен. Унищожаването на ковчега на Милър се осъществи в третото поколение на адвентизма, когато се появи целенасочено движение да бъде отстранена Библията „Кинг Джеймс“ в полза на съвременните покварени, основани на католицизма версии на Библията.

Милър заплака, после се помоли и веднага една врата се отвори, и всички хора си излязоха. Тогава човекът с четката за прах (Лъвът от Юдовото племе) влезе, отвори прозорците и започна да чисти. Тогава Милър изрази тревогата си за разпръснатите скъпоценни камъни, а човекът с четката за прах обеща, че ще се погрижи за скъпоценните камъни. Сред суматохата на чистенето, което вършеше човекът с четката за прах, Милър затвори очи за миг и когато ги отвори, боклукът го нямаше. Скъпоценните камъни бяха разпръснати из стаята, а човекът с четката за прах тогава постави по-големия ковчежец на масата, събра скъпоценните камъни и ги хвърли в ковчежето, и каза: „Елате и вижте.“

Изразът „ела и виж“ е символ, че една истина току-що е била разпечатана. Истината, която е разпечатана за Милър, е последната истина, защото следващото нещо, което трябва да се случи, е събуждането на Милър при „вика“, представляващо Силния вик. Милър беше последният, който прие вестта на Среднощния вик в историята на милеритите, и непосредствено преди вика, който го събужда в съня, той затвори очите си за миг. Единственият пасаж в Библията, който споменава „миг“ и „очи“, посочва първото възкресение.

Ето, казвам ви една тайна: не всички ще починем, но всички ще се изменим, в миг, в едно мигване на око, при последната тръба; защото тръбата ще затръби, и мъртвите ще бъдат възкресени нетленни, и ние ще се изменим. Защото това тленно трябва да се

облече в нетление, и това смъртно трябва да се облече в безсмъртие. 1 Коринтяни 15:51–53.

В историята на прехода на лаодикийското движение на третия ангел към филаделфийското движение на третия ангел, както е представено в единадесета глава на Откровение, Милър представлява самия последен от мъдрите девици, който получава вестта на Среднощния вик. Първите, които я приемат, бяха най-духовните.

„Това беше среднощният вик, който трябваше да даде сила на вестта на втория ангел. Ангели бяха изпратени от небето, за да събудят обезсърчените светии и да ги приготвят за великото дело пред тях. Най-способните мъже не бяха първите, които приеха тази вест. Ангели бяха изпратени при смирените, предани люде и ги подтикнаха да издигнат вика: „Ето, Младоженецът иде; излезте да Го посрещнете!“ На онези, на които беше поверен този вик, се притекоха незабавно и в силата на Светия Дух прогласиха вестта и събудиха обезсърчените си братя. Това дело не стоеше в мъдростта и учеността на човеците, а в Божията сила, и Неговите светии, които чува вика, не можеха да му се противят. Най-духовните приеха тази вест първи, а онези, които преди това бяха водили в делото, бяха последни, които я приеха и помогнаха да се усили викът: „Ето, Младоженецът иде; излезте да Го посрещнете!““ Ранни писания, 238.

В края на трите и половина символични дни от единадесета глава на Откровение се прогласява първата от две вести, представена в тридесет и седма глава на Езекиил. Първата вест събира мъртвите и разпръснати кости заедно, но те все още са мъртви. Тази вест бе представена от гласа, който викаше „в пустинята“, като по този начин се установява, че вестта на Езекиил започва преди да са завършили трите и половина символични дни. Тези три и половина дни представляват „пустиня“, и именно от „пустинята“ се прогласява вестта. „Пустинята“ е също така символ на „седемте времена“, което отбелязва преход и разпечатване, въвеждащи процес на изпитване.

Налице е постепенно развитие на вестта и постепенното ѝ приемане, както е илюстрирано чрез Среднощния вик в историята на милеритите. Най-духовните бяха първите, които приеха вестта на гласа, викащ в пустинята, а историците на адвентизма посочват писмо, написано от Уилям Милър само дни преди 22 октомври 1844 г., в което Милър свидетелства, че най-сетне е разбрал и приел вестта на Самюъл Сноу за Среднощния вик.

„Скъпи брат Хаймс: Виждам слава в седмия месец, каквато никога по-рано не съм виждал. Макар че Господ ми бе показал предобразното значение на седмия месец преди година и половина, все пак не осъзнавах силата на тези предобрази. Сега, благословено да бъде името Господне, виждам красота, хармония и съгласуваност в Писанията, за които отдавна съм се молил, но не видях до днес. Благодаря на Господа, о, душе моя. Нека брат Сноу, брат Сторс и другите бъдат благословени за това, че послужиха за отварянето на очите ми. Аз съм почти у дома. Слава! Слава! Слава! Слава!“ Уилям Милър, Signs of the Times, 16 октомври 1844 г.

При повторението на историята на Среднощния вик, както е представена в съня на Милър, Милър затваря очите си за миг. Така: „В един миг, в мигване на око, при последната тръба;

защото тръбата ще затръби и мъртвите ще възкръснат.“ В съня на Милър той представя последния, който приема вестта на Среднощния вик, както стана и в собствената му история. Той представя онези, които накрая приемат вестта точно преди човекът с четката за мръсотия да събере разпръснатите скъпоценности и да ги хвърли в по-голямото ковчеже. В единадесета глава на Откровение последните, които приемат втората вест на Езекиил, която е вестта за четирите ветрове на исляма, а също и запечатващата вест, правят това точно преди да затръби последната от седемте тръби, която е тръбата на „третото горко“. „В един миг, в мигване на око, при последната тръба; защото тръбата ще затръби, и мъртвите ще възкръснат нетленни, и ние ще се изменим.“ (1 Коринтяни 15:52)

Пасажът посочва първото възкресение, което настъпва при Второто пришествие, но има и възкресение на мъртвите сухи кости (двамата свидетели), което настъпва в часа на голямото земетресение от единадесета глава на Откровение. В „часа“ на това земетресение прозвучава последната тръба от седемте тръби и мъртвите свидетели, които бяха на улицата, биват върнати към живот — не като лаодикийци, а като филаделфийци; защото при тръбата на третото Горко двамата свидетели са били запечатани и са променени в нетленни, понеже никога вече няма да съгрешат. Милър представлява последния, който приема вестта, която довежда двамата свидетели до живот — а именно вестта за четирите ветрове на исляма — и това е запечатващата вест.

Звукът на тази тръба издига и последните от мъртвите сухи кости, които бяха разпръснати по улицата на Содом и Египет. Милър наблюдаваше как истините постепенно биват погребвани от фалшиви учения. Накрая Милър заплака, отбелязвайки времето, когато трябваше да започне разпечатването, защото разпечатването е постепенно дело. Това разпечатване започна в заключителния период на трите дни и половина.

След като Милър заплака, Този, Който имаше властта да разпечата запечатаната книга, влезе в повествованието. В съня на Милър това беше Човекът с четката за прах. Тогава Милър се помоли и незабавно се отвори една врата, отбелязвайки момента, в който лаодикийското движение на третия ангел щеше да премине към филаделфийското движение на третия ангел. Неговата молитва беше молитвата от Левит двадесет и шеста глава; това беше молитвата за разбиране на последната пророческа тайна и за публично изповядване на бунта, който докара трите дни и половина върху двамата свидетели; това беше молитвата на онези, които са запечатани в девета глава на Езекиил.

След молитвата Христос (човекът с четката за прах) влезе и започна да почиства стаята. В края на почистващото дело на човека с четката за прах Милър затвори очи за миг, отбелязвайки края на периода, в който мъртвите сухи кости трябваше да бъдат възкресени. След това човекът с четката за прах събра разпръснатите скъпоценности в стаята на Милър и ги постави в нов, по-голям ковчег върху маса в средата на стаята на Милър, когато двамата свидетели са издигнати като знаме. Като знаме те тогава призовават другото Божие стадо, което още е във Вавилон, да „дойде и види“ вестта, която Лъвът от Юдовото племе току-що е положил в новия, по-голям ковчег.

В следващата статия ще започнем да разглеждаме видението за река Улай като символ на истините от книгата на Даниил, която бе разпечатана през 1798 година. Предварително сме поставили няколко отправни точки за това разглеждане. Първата е, че вестта на милеритите беше съвършена (на своя етап на развитие), но непълна. Тя бе поставена в рамката на две, а не на три запустяващи сили. Втората е, че когато сънят на Милър посочва окончателното възстановяване на основополагащите истини, тогава тези основополагащи истини са „десет пъти по-ярки“ от първоначалната си слава. Трета точка е, че движението на първия ангел (милеритското движение) се повтаря в движението на третия ангел, но с няколко важни уговорки. Милеритите като символ бяха филаделфийци; те бяха обърнат Навуходоносор, но в крайна сметка и за съжаление „съградиха отново Ерихон“ през 1863 година.

Движението на третия ангел започна като лаодикийци, нуждаещи се от обръщане, но в крайна сметка щеше да участва в окончателното разрушение на Йерихон (Йерихон на последните дни).

„Спасителят не бе дошъл, за да отмени онова, което патриарсите и пророците бяха изговорили; защото Сам Той бе говорил чрез тези представителни мъже. Всички истини на Божието слово произхождаха от Него. Но тези безценни скъпоценни камъни бяха поставени в лъжливи обкови. Тяхната скъпоценна светлина бе заставена да служи на заблудата. Бог желаше те да бъдат извадени от обковите на заблудата си и поставени отново в рамката на истината. Това дело само Божествена ръка можеше да извърши. Чрез връзката си със заблудата истината бе служила на делото на врага на Бога и на човека. Христос бе дошъл, за да я постави там, където тя щеше да прославя Бога и да извършва спасението на човечеството.“ Копнежът на вековете, с. 287.